

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 25 øre

LAND, LAND: HØR HERRENS ORD!

Nummer 14-15.

August 1944.

16. årgang.

Hilsen fra Kina.

Den 30. juni ankom et brev fra misjonærene Margrethe Dørum og Hilma Karlsen, Kina. Brevet er ikke dattert, men der er ting som tyder på at det ikke er eldre enn 3 måneder. Vi skal her komme med et utdrag:

«Fred i Jesus!

Undres så hvordan dere har det. Det er så lenge, lenge siden vi hørte fra dere. Håper dog at alt er vell. Også med den kjære Jeanette Bruu og de andre venner. Dere må hilse dem alle sammen fra oss.

Vi har det bare bra. Bor her i Peking har snart vært her i et år. Bor sammen med en svensk søster. Vi er mange misjonærer her og kommer sammen til bønnemøter, da vi ikke kan gjøre noe annet i denne tid.

Herren hjelper oss med hva vi trenger, selv om alt er meget kostbart. Så vi har stor årsak til å prise Gud. Herren rikelig velsigne det folk som så villig rekker en hjelpende hånd til de mange trengende i denne tid.

Undres om vi noen gang får se dere igjen, men så har vi det herlige håp at Jesus kommer snart.

Hva som skjer i verden idag er jo tegn på at hans komme står for døren. Må vi alle stå ferdige med olje i lampen og karet.

Det er meget alvorlig i denne tid, en renselses og lutringens tid, og det gjelder å holde seg nær til Gud og at han får ha sin veg med oss.

Det møter mange ting under vandringsen som kanskje er uforståelige, men vi får alt besvart engang.

«Mange tusinde vogne o Herre du har, og hvilken du velger for mig, kan være det samme blott lyklig jeg far' til himlen i selskap med dig.»

Så håper vi disse linjer må nå fram til dere, og vi igjen får høre litt.

Mottok et Røde Kors-brev og forsto derav at dere levde. Var hyggelig for Margrethe å høre at hennes søster var i live.

Eders Margrethe Dørum
og Hilma Karlsen.

Betalt.

En arbeider var blitt syk. Tidene hadde vært dårlige, fortjenesten hadde vært liten, så han var kommet i gjeld til sin kjøpmann. Den som må arbeide for sitt brød vet hva det vil si å bli syk og ikke kunne arbeide. Lægen hadde vært hos ham flere ganger og vært hensynsfull og god. Den syke ble frisk igjen, men følte det sårt at han ikke kunne betale lægen.

En dag satt han og regnet etter hvor lenge han måtte arbeide for å kunne betale lægeregningen.

Som han satt der tung i sinnet, kom en av hans venner inn. «Jeg kommer fra lægen,» sa han, «og har en regning med til deg.»

Mannen spurte ikke hvor stor regningen var; ti han hadde jo intet å betale med. Han la den blott fra seg med et sukk. Først da vennen var gått, tok han den fram. Han gjenomså alle poster, jo, det var riktig alt sammen.

Men hva var dette? Nederst sto: «Betalt». — Betalt! Han hadde jo intet betalt. Hvorledes hang dette sammen?

Å, nå forsto han alt! Vennen hadde betalt regningen for ham. Han måtte gråte av glede.

Kjære venn, du som sitter og ser på ditt livs synd og trykkes av den store skyld, hør: *regningen er betalt*. Den beste venn i verden, Jesus, har for lenge siden betalt det alt sammen. «Det er fullbrakt!» sa Jesus. Det gjelder også deg.

Tal vel om hverandre.

I 4. Mos. 12. kap. finnes en meget alvorlig beretning. Der omtales to av Israels barn, nemlig presten Aron og Mirjam som også var en varm og trofast foregangskvinne, men likevel ble dåret av satan fordi de ikke var på vakt. Det er alltid slik: Når Guds verk går fram, er heller ikke satan uvirksom.

Slik var det også her. Disse to ildsjeler ble overlistet, og i ubetenksomhet dristet de seg til å bry seg med Moses, Herrens tjener. I stedet for å være opptatt med Gud ble de dømmende og talte ille om Moses, men straffen uteble ikke. Mirjam ble spedalsk og stengt ute i 7 dager, og hele Israel måtte bli der de var og kom ikke lenger for Mirjams skyld. —

Å, hvor dette taler idag til oss om å være på vakt mot ryktesmeder og slike som heller vil tale ille om folk enn å ta en bønnestund. Hvor mange har ikke blitt ødelagte på den måten. Først ødelegger man seg selv, siden den man taler med, ja hele menigheten kan skades derved, og framgangen hindres og stanser.

Hvilken alvorlig sannhet!

Må Gud i sin nåde lære oss å forstå dette, slik at vi kan være på vakt og avvise slike som vil tale ille om Guds folk.

Det hender at Herren må føre oss like til dødens port og straffe oss i sin kjærlighet, for å få oss til å holde opp med å tale ondt om hverandre. La oss derfor ta oss i vare, så vi kan slippe disse plager, og heller ikke ødelegge oss selv eller andre.

Skriften sier: Baktalere skal ikke arve Guds rike.

La oss be med og for hverandre. Gud hører bønn.

A. Moen,
i «Menighetsbudet».

Nye arbeidere til Finnmark.

Vi har i dag den glede å presentere to nye arbeidere som er kalt til Nord-Norge, det er søstrene Sigrid Steffensen og Solveig Langeland. De tilhører begge to den frie forsamling i Skostredet, Bergen.

Søster Sigrid Steffensen er kjent av bladets lesere fra før. Hun har kall til Belgisk Congo og ventetiden vil hun da bruke i Mesterens tjeneste i Finnmark.

Hun har virket endel på Vestlandet.

Søster Langeland forteller også om sin omvendelse og sitt misjonskall.

De reiser nordover i september — om Gud vil — og skal foreløbig ha sitt faste opholdsted i Kjøllefjord som er et sentralt sted og hvorfra de kan virke på mange steder.

Br. Alfred Myreng som er forstander for den frie venneflokk i Kjøllefjord har uttrykt sin store glede over at Gud har kalt dem nordover og vi vil følge dem med våre forbønner og midler.

Vennene i Finnmark har lenge bedt om hjelp og Herren hører bønner. Det er store virkefelter der nord og åpne dører. Hvor lenge dørene er åpne vet vi ikke. Det gjelder å benytte tiden.

Vi bringer her søstrenes vitnesbyrd.

Høstens Herre kaller!

Allerede fra barneårene har jeg hatt dragelse til Gud. Trass i det at jeg nesten ikke har gått på søndagsskole eller vært under det frie ordets forkynnelse, har Herren kalt på meg i det stille. Ja, han kaller på oss fra solens oppgang og til dens nedgang. For en grenseløs tålmodighet.

Alt jeg fikk høre under religionsundervisningen på skolen, mottok jeg med et intenst begjær. Herren begynte tidlig å legge ned lengsel i mitt hjerte. En liten tildragelse fra jeg var ganske ung: Jeg hadde vært på tur en dag og da jeg på tilbakevegen om kvellen gikk over Nygårdstangen i Bergen, ble jeg stoppet av at jeg hørte en vidunderlig sang. Jeg søkte hen til stedet hvor sangen kom fra, og da oppdaget jeg et stort telt. Det vakte min nysgjerrighet enno mer og jeg ga meg ikke før jeg var kommet helt inn i teltet. Min forbau-

selse ble stor da jeg så det var bare to menn som sang. For meg lød det som et kor. Sangen som de sang var den kjente: «Navnet Jesus blegner aldri.» Jeg ble sittende og lytte til tale og vitnesbyrd, og fra den kvellen la Gud ned en enda sterkere lengsel i mitt hjerte etter denne frelse som det ble fortalt om, og som var så fremmed for meg. Sånn har Gud fortsatt draget, inntil den dagen kom da jeg fikk motta denne frelse i 1941. Og året etter fikk jeg gå i dåpens grav med Jesus. Kan ikke få takket Jesus nok for at jeg fikk komme under ordets frie forkynnelse.

No begynte Herren å tale om at han hadde en gjerning til meg. Jeg har merket dragelsen etter å gå ut med evangeliet, straks etter at jeg selv fikk motta det, og spesielt no i dette året er kallet blitt sterkere. En kvell jeg kom fra møte talte Gud tydelig til meg. «Gå ut fra ditt land og fra din slekt og fra din fars hus, til det land jeg vil vise deg.» Det ble en kamp før jeg kunne si et helt ja til dette, da det var mange ting som jeg verdsatte, som Herren måtte løse meg fra. Gjorde som der står i Job. 22, 24: «Kast ditt gull i støvet og ditt Ofir gull blant bekkens stene.» Har fått oppleve løftet som står i neste vers: «Så skal den Allmechtige være ditt gull, være som dynger av sølv for deg.» Ja Gud gir løfter og han holder ord. Kan Herren i sin nåde bruke meg, er jeg villig å gå. «Han har lovet å sende hjelp fra Helligdommen, og støtte fra Sion.» Mine tanker har ofte streifet Finnmark, og no har Herren i sin nåde kalt meg dit. Det ser ut som det er en spesiell innhøstningstid for Finnmark no. Har tenkt å reise dit i september sammen med søster Sigrid Steffensen. Venter no på de ytre tilretteleggelser, og forøvrig at vegen blir åpnet.

Søsterhilsen,
Solveig Langeland,
Bergen.

Det er herlig å få gå med Ham. . . .

Det har vært min erfaring siden jeg lærte Jesus å kjenne. — Det var herlig å motta ham som frelser — og å oppleve at han gjorde alle ting

nye. Det var herlig å gå i dåpens grav med ham — og siden når han begynte å åpenbare sin viljes veg for meg — peke på en rik og skjønn gjerning der han hadde bruk for meg. Kallet til Belgisk Congo kom og det var herlig å bli enig med ham om å gå, men jeg hadde ikke trodd at ventetiden skulle bli så lang. Krigen kom og stengte for meg som så mange andre, men just denne ventetid har vært en åndelig fostringstid og jeg har nyttet den med å ta turer med evangeliet på flere steder på Vestlandet. I vinter spurte Herren meg om jeg var villig til å reise til Finnmark først. Det var noe helt uten om mine beregninger og etter å ha prøvd det innfor Guds ansikt så fikk jeg Salm. 121. «Med denne salme leder jeg deg til Nord-Norge,» sa Herren til meg. Ja med en sådan salme kan man reise midt i faresonen. Om der samler seg truende skyer over Finnmark i denne tid, så har Herren omsorg for dette folk og våker over dem. Tanken er å reise i begynnelsen av september.

En ung søster også fra Skostredet 17, Bergen, har kjent Herrens ledelse til Finnmark og tenker å reise sammen med meg, og no skuer vi ut etter hans tilretteleggelse for oss begge. — Hun vil selv skrive om sitt kall.

Tenk om ørene og hjertene var helt innstilt på Herrens vilje, da ville mange unge få høre Jesus si: «Jeg har bruk for deg. Jeg har bruk for unge menn og kvinner som vil legge sitt liv helt ned for meg!»

«Unge venn bli med — la tonen — lyde lyd for Kongen kjær — gjennom kors og kamp til kronen — følger ham, hans unge hær. —

Deres søster i Jesus
Sigrid Steffensen

Noe å tenke på.

Moody pleiet å fortelle hvordan han en gang kom over en gruppe velstående amerikanske kristne som ba om at Gud måtte hjelpe dem å få kvittet en gjeld på omkring 25 tusen kroner som hvilte på kirkebygningen deres.

«Mine herrer», sa Moody på sitt likefremme måte, «jeg tror ikke at jeg vilde bry Herren med denne saken, hvis jeg var dere.»

Hvordan klær du deg?

Bibelen taler meget om vår ferd og vandel som Guds folk og formaner oss sterkt til å være tekkelige og rene og uten anstøt. Her er det mange ting som man må ta i betraktning. En ting som har sin store betydning er så måte er vår *klesdrakt*. At det ikke er likegyldig hvordan vi klær oss kan vi nok forstå. En kristen bør først og fremst være sømmelig og enkel og ikke opptre på en spjåket og utfordrende måte. Passer det seg ikke dårlig for slike som sier at de har gått ut av verden og skal være monstre og eksempler for andre å være slaver av moten og toneangivende når det angår dyre og fordringsfulle klesdrakter? Men dessverre viser det seg så ofte at de troende hopper etter og nesten går verdenslige mennesker en høy gang når det gjelder forfengelighet og stas.

No forstår vi for det første at det jo blir temmelig *dyrt* å følge moten, å klær jo som bekjent ikke fåes for ingenting, og det går da ut over den ofte surt erhvervede fortjeneste. Det skulle vel også være temmelig *overflødig* for alminnelige hushjelper eller arbeiderfruer eller arbeidere å følge med i siste «skrik» som det heter. Men nei takk, vi ser at de følger med, f. eks. når det gjelder hatte i de mest skrikende farger og mest latterlige former. Ja, for å ta *hattene*, hvor tåpelige og lite smakfulle er de ikke ofte, men bare de er på moten, så er alt all right, det får ikke hjelpe at de er dyre. På skal de og det enten man klær dem eller ikke.

Virker det ikke litt flaut når en flokk motedamer sitter på plattformen og synger: «Her i verden har jeg ei mitt hjem», — og så bugner det av fjær og blomster som en hel liten hage, og også andre ting kunne påtales. Man kunne nesten få ondt av å se på slikt.

Bibelen taler klart når det gjelder denne ting. Kvinnene skal pryde seg med *sømmelig* kledning, i tukt og røtt, ikke med fletninger og gull eller perler eller kostelige kledebon, men som det sømmer seg for kvinner der vedkjennes seg guds frykt. (1. Tim. 3, 9—10.)

Deres pryd skal ikke være den utvortes med hårfletning og påhengte gullamykker eller kledebon, men

hertets skjulte menneske i den uforgjengelige prydelse med den saktmodige og stille ånd som er meget kostelig for Gud. (1. Pet. 3, 3—4.)

Her omtales også *håret* og også det er et sørgelig kapittel som kunne være verd å si litt om. Tar det ikke overhånd med kunstig krøll og permanent og denslags? Er det ikke bare for å pynte på sitt forgjengelige menneske og ta seg godt ut i kjødet? Men sjelens prydelse tenkes mindre på og lite om eksemplet man skal være for verden. Her burde Guds folk være på sin post og menighetsforstanderne ta litt fastere hånd om affæren, ellers så siver verden sakte og sikkert inn i menigheten og kraften og velsignelsen vil vike.

Særlig må vi påpeke den tiltagende tendens blant kvinnene i verden til altfor luftig og utfordrende påkledning og faren er der at den samme skikk vil følges av de troende. At det i tidens vanskeligheter med å få strømper kan tillates å gå med nakne legger får til nød gå an, skjønt jeg synes det smaker mindre det og. På et møte og helst de som skal på plattformen, bør etter min mening så sant det fins råd, også ha strømper på bena. Men verre er det at kvinnene tilsynelatende uten den minste sijnans går nesten splitter nakne i gatene og *badestranden* vil jeg ikke snakke om; for forholdene der burde bringe skamrødmen opp i våre kinn hvis vi ikke allerede var så avstumpet i vår moralske sans som vi er. Men det er sant som det er sagt at ingenting er skam når det blir alminnelig. Frivoliteten og frektheten går sin høye gang og nakenkulturen har høykonjunktur. Man behøver ikke idag lete lenge etter syndere i sommersol, for de fins alle vegne. Men svekker ikke dette moralen? — Noen vil kanskje stemple dette innlegg som surhet og snerperi og at man ikke følger med tiden, men det forekommer meg at det var Guds mening at vi skulle gå påkledd og skjule vår blusel og ikke stille den åpenbart tilskue for alle og enhver. At kvinnene så frimodig og uten hensyn viser fram sine yndigheter må absolutt friste særlig de unge menn til synd etter Mat. 5, 28. Og burde ikke kvinnene blues ved den blotte tanke på dette? Er det ikke

kvinnen selv som innbyr fristelsen til sin dør og dette er sikkert skyld i mange fall og megen skam og skade. At småbarn går nakne det er som det skal være, de er ennå uskyldige og tar ikke skade hverken på legeme eller sjel av det, noe annet er det når voksne kvinner går nesten nakne og det til skue for alle og enhver.

Bør ikke de troende ta avstand fra livet på badestranden? Jeg mener ikke at de ikke skal kunne bade, det er sikkert som det seg hør og bør at de som arbeider hele dagen i sitt ansikts svett forfrisker seg med et bad, det er bare den frivole sammenstimling av voksne menn og kvinner i badekostyme jeg vil tillivs. Ikke bare at de bader, men de ligger kiint opp til hverandre på stranden og går freidig og promenerer i sine luftige drakter til alminnelig begloelse for undrende blikke. Sikkert har mangan kristen falt i fristerens snare og kanskje mister livet her på badestranden.

Det bør være et prinsipp blant troende at menn bader for seg og kvinner for seg. Bluferdigheten bør holdes i akt og ære og den moralske sans ikke avslappes.

Kanskje vi skulle ofre noen ord på *hyttelivet* med det samme vi er inne på dette tema. Er det ikke absolutt usundt og forkastelig når unge menn og kvinner drar sammen på hytta, ofte par og par. Der lever de i flere dager, bader og spaserer i luftige antrekk og så siden ligger de i køylene. Foreldrene burde nekte sine voksne barn dette hvis de ikke har noen med som kan være en brems på lettsindigheten, og de *troende* ungdommer skulde selv vite best at de absolutt ikke har godt av det. Vi mener absolutt ikke at ungdommen ikke skulde ha godt av å komme ut i skog og mark, men den fordervelige flørt og lettsindige omgang mellom kjønnene bør banlyses.

Forstander Axel Nilsen.

Et sikkert sted.

Jeg har undertiden funnet småfugler som har bygd sine reder midt inne i den tettete tornehekk Og hvorfor nettopp der? — Jo, fordi de tusener torner beskytter og bevarer så godt.

Og no, brødre, bygg deres reder i Kristi tornekrans.

Det er en sikker plass for dere. Hverken djevil, synd eller død kan true dere der. Fly dit inn, du engstede, bevende due. Der gis ingen sikrere hvileplass for deg.

Spurgeon.

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:
«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Postgirokonto nr. 360 24.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

NY ARBEIDER

Mitt kall.

Hvor stort det er at Jesus fant meg i min tidligste ungdom, bare vel 14 år gammel ble jeg frelst på et av frelsesarmeens møter i Arendal. Snart kom også kallet fra Gud til å reise ut på hans store arbeidsmark. Jeg så den store folkemengde på veg mot evig fortapelse, og syndens nød ble lagt på mitt hjerte. Da jeg hørte Herrens røst: «Hvem skal jeg sende og hvem vil gå for oss», fikk jeg nåde som Esaias tross min ringhet til å svare: «Se, her er jeg, send meg.» Etter en tids virksomhet i frelsesarmeen ble jeg syk og lagt avsides på sykeleiet, og her møtte Gud meg på en forunderlig måte. Dåpens veg ble levende for meg, men først fikk jeg erfare helbredelsens kraft

50 år.

16. august fyller br. Furulund på Eidsvold 50 år. Br. Furulund kom til liv i Gud i en ung alder. Han har i mange år vært forretningsmann og handelsreisende, og i sin bransje kjent som en meget dyktig mann. Men best kjent er han som leder av vennekretsen i «Arken». Her har, til Guds ære, br. Furulund nedlagt et stort arbeid for Guds sak. Herren har særlig velsignet med vekkelse og framgang. Mange er i årenes løp blitt døpte og i «Arken», som han av egne midler har bygget, er no en prektig forsamling. Br. Furulund er en særdeles avholdt forstander og forkynner og hans prektige hjem på «Solstad» er et Betania for Herrens vitner. Det er knapt en dag i året det ikke bor en predikant der.

gjennomstrømme mitt legeme, og ble så straks etter døpt blant «de frie» på Eydehavn. De siste år har jeg virket endel på forskjellige felter nedover Sørlandet og Gud har velsignet gjerningen og stadfestet kallet ved at mange sjele er blitt frelst og kommet til sannhetens erkjennelse. O, måtte Herren i denne siste tid møte alt sitt folk med en *dåp i ånden*, og gi oss en rik *innhøstningens tid* av sjele førenn han kommer. Jeg kan idag si med sangeren: «Tenk hvilken underbar nåde av Gud at jeg får være hans sendebud, og til den døende verden gå, kjærlighetssæden fra Gud utså.»

Fredshilsen

Alf Norlund.

Anbefaling.

Når bror Alf Norlund som er tilsluttet menigheten her kjenner Herrens ledelse til å reise med evangeliet blant de frie venner, vil vi med glede gi ham vår beste anbefaling.

Norlund som ble døpt her i mai 1938 kjenner vi som en gudfryktig og dyktig ung bror som har virket til megen velsignelse her i Eben-Eser, Eydehavn og omliggende distrikter og vi tror at Herren vil bruke ham til velsignelse og sjeles frelse.

For menigheten i Eben-Eser, Eydehavn

Gunnar G. Krøgenes.

John Henriksen.

Mange varme ønsker vil bli sendt vår broder på 50 årsdagen. Må Herren fortsatt få bruke ham i mange år framover.

Hans adr. er Ludv. Furulund, «Solstad», Dal st.

Halfdan Wik.

Hjertelig takk

for all oppmerksomhet på 50 årsdagen. Både menigheter og venner gledet meg med sine hilser. For samlingen i «Misjonshuset» overrasket med en riktig god fest med bevertning. Hjertelig takk alle sammen.

G. Iversen.

— Det er umulig at sannheten kan gjøre noen ulykkelig.

Rettelse.

Vi fikk dessverre ikke anledning å lese korrektur forrige nr. og det ble noen feil som bør rettes.

I kvitteringene for innkommet til de skadelidte i Bergen står: Vennene i Modal. Skal være: Alvdal.

Det var nok noen mindre feil også, men de er av mindre betydning.

Br. O. Karlsen.

I vår notis angående O. Karlsens 70 årsdag nevnte vi blant annet at han gikk fra Oslo til Hallingdal. Det var feil. Han reiste med tog til Hallingdal. Det var i Hallingdal han brukte «apostlenes hester».

Det var jo ikke noe uvanlig den tid at man gikk lange strekninger, så vi forsto det som det var hele vegen han hadde gått. No er det imidlertid rettet.

Hilsen fra Grønnet.

Hjertelig takk for brev og penger. Gud lønne dere for alt.

Jeg stanset en uke etter stevnet i Saltnes, og Herren var nær.

Idag har vi møte her hjemme. — Samlingsdagen er snart inne. Vi ser på tiden at Han er nær.

Ja, han kommer for å samle de adsprette Guds barn til ett både de som er i himmelen og de som er på jorden.

Hjertelig hilsen fra oss alle.

K. Grønnet.

Nye abonnenter.

Nye abonnenter kan enda få bladet fra 1. april.

Et tilbakeblikk.

«Bevar mig, Gud; for jeg tar min tilflukt til dig. Jeg sier til Herren: Du er min Herre; jeg har intet gode utenfor dig — idet jeg holder mig til de hellige som er i landet, og de herlige i hvem jeg har all min lyst.»
(Salm. 16, 1-3.)

«Herren er min tilfalle del og mitt øyeblikk, du gjør min lodd herlig.» — En kunde de gamle synge for sin tid som hadde åpenbaret sin nåde og herlighet for deres sjel og ånd så og herlighet var satt i brann for ham som hadde blitt deres tilfalle del, og som hadde tatt sin tilflukt til. Deres trofasthet er skjold og vern. Derfor kjenner jeg også idag grunn til å prise hans store og hellige navn for all hans nåde og velgjerninger i mot meg til denne dag.

Det er idag 25 år siden jeg reiste fra Oslo til arbeidsfeltet i Guds rike og hadde ofret mitt liv til å forny hans dyder som kalte meg fra mørket til sitt underfulle lys. Han har gjort min lodd herlig under disse år med vekslende tider og kår. Arbeidsfeltet har vært ca. 15 år på misjonsfeltet i Kina, og omkring 10 år her i Norge. Gud har også gjort det slik at vi har kunnet stanset for møter i England, Kanada og U.S.A. samt Tyskland, hvor vi også fikk delta i noen møter ved vår heimreise i 1936. Markene er fremdeles hvite til

høst, og mesterens ord lyder fremdeles: «Høsten er stor og arbeiderne få, be derfor høstens herre å drive arbeidere ut i sin høst.» David kunne synges i sin gyllne sang: «Jeg holder mig til de hellige som er i landet,» og der kjenner også vi at der er godt å være; for de har lært sin Gud å kjenne og søker sin lyst i hans lov.

Bevar meg, Gud! for jeg tar min tilflukt til deg.

Hjertelig hilsen til alle Guds folk.

Langhus 5. juli 1944.

Eders

Jens Fjeld.

Misjonsnytt

Argentina.

En herlig vekkelse går fram i Argentina. Mange er blitt frelst, døpt og ånds døpt i den seinere tid i Buenos Aires og ellers i landet.

Kina.

I Hopei-provinsen går evangeliet fram på en mektig måte. Misjonærene Evert og Molly Carlsson, som virker i Chengtingfu som ligger syd for Peking, beretter i «Evangelie Här-old» at de i 1943 har kunnet virke uavbrutt. Menigheten har øket med 57 personer. Også økonomisk har det

gått bra. Forsamlingen underholder helt eller delvis en forstander og 7 evangelister. De hadde holdt stormøter på 13 forskjellige plasser med to til tre dagers møter på hver plass. På et møte ble flere frelste og endel døpt i den Hellige And. 7 ble døpt i vann.

Belgisk Congo.

Også i Kongo har evangeliet framgang. De svenske pinsevenner regner ca. 3000 innfødte troende døde i Kongo.

De sorte er som oftest mottakelige for Guds ord, men det tar tid innen man kan stole på de nyomvendte.

En villfarelse har også nylig oppstått der ute. En innfødt gir seg ut for å være Kristus og forvolder mye skade og forvirring blant de troende.

En hindus råd.

En hindu sa en gang til en misjonær: Hån våre guder. Legg feilene i våre hellige bøker fram for dagen. Vis det tåpelige i vår gudstjeneste. Med alt det utretter dere dog intet. — Men fortell oss den gripende historie om ham som levde iblant oss, forbarmet seg over vår svakhet, led og døde for oss og atter oppsto. Den preken vil velte våre templer, bringe vår gudstjeneste i forfall, gjøre våre guder til intet og berøve våre hellige bøker all verdi.

de være tilfredsstillende for de unges liv.

En argumenterer med at de andre samfund har ungdomsforeninger. Men er det et framskritt? Tvertimot — det er et tilbakeskritt.

Bibelen kjenner intet til begrepet ungdomsforening. Timoteus kunde vel vært en glimrende ungdomsleder, men Paulus satte ham ikke til det — men til arbeid i Guds menighet.

Det må gjøres noe for ungdommen blir det ofte sagt. Ja, vi må gjøre noe for de unge på alle våre møter — det samme som vi gjør for de eldre. Menigheten er det arbeidsrom som de unge trenger. Vi har virkegrener nok og de unge må slippe til i arbeidet og i møtene.

Ungdommen må føres inn i bønner og ordet og det private initiativ.

I Ap. gj. 2, 17 nevnes unge og oldinger som skulde få del i åndsutgy-

telsen. Den løser hele ungdomsproblemet så det blir som i Salm. 148, 12 — Gamle sammen med unge —.

Misjonssinn.

På den såkalte «Kølingareduken» som holdes hvert år av de svenske pinsevenner var det i år enestående interesse for misjonssaken. De besluttet å gå inn for å samle ti millioner kroner til misjonen så snart som mulig. Pinsevennene i Sverige vil forsøke å sende ut hundrede nye misjonærer. Det var en enestående begeistring og Gud velsignet på en mektig måte.

Flere talere ga uttrykk for at de vilde gå inn for ikke bare en forsakelsesuke, men for et forsakelsesår. De ville gi avkall på feriereiser, bruke sine klær så lenge som mulig og spare på alle hold for å kunne gi mest mulig til misjonen.

Med saks og penn

Angående ungdomsarbeidet

De deltakerne i pinsevennenes sommerstevne på Hamar enige om følgende henvendelse til menighetene: «I forbindelse med dette emne ble det av flere gitt uttrykk for den fare som er ved at de unge deler seg opp i egne avdelinger. Her er en tendens blant oss til det. Hensikten kan synes god, men det er en fare for utredning. Det begynner med ungdomsmøter — uker — stevner — leirer — og utvikles til egne organisasjoner med ungdomsledere. Tanken er vel å organisere de unge inn i menigheten — men oftest organiserer dem ut av det virkelige menighetsarbeid. Ungdomsforeninger er et surrogat. Frelsen og de åndelige ting bur-

Spredte felter.

Fra Saltnes.

Vennene i Saltnes har hatt og har en god tid. Før tiden virker Aimar Karlsen der.

Lørdag 17. juni hadde de menighetsmøte. Av saker som ble samtalt om var junior- og ungdomsarbeid, utvidelse av lokalet m. m.

Man var enig om at barne- og juniorarbeidet skulle støttes, men noe ungdomsarbeide etter junior ble ikke godkjent. Søndagsskolen tar jo sikte på de mindre barn og juniorarbeidet på barn i overgangsalderen fra 14—16—17 års alderen. Siden fant man det unødig å dele arbeidet opp mere.

Som representant til komiteen i juniorarbeidet ble valgt Harald Skovly. Beslutningen om at juniorleirer holdes med piker og gutter hver for seg ble godkjent.

Det ble vedtatt å gå igang med innsamling til utvidelse av lokalet.

Alle beslutningene var, praktisk talt, enstemmige.

Ref.

Hilsen fra Sørlandet.

Herrens trofasthet er fremdeles like stor og den som setter sin lit til Ham er som Zions berg, og det får vi stadig erfare i denne tid med sine store vansker, især for oss som er hans sendebud. Sitter no igjen med minnene fra en 2 måneders deilig tid ute blant vennene. Især på «Arken», hvor Herren var herlig nær oss i møtene. No er atter vanskerne store for å komme ut, så jeg har virket i de nærliggende distrikter. Har virket meget i Mandal hvor møtene har vært særlig gode. Vennene har en god tid imøte. I Kristiansand har no br. Daniel Nilsen virket en tid til stor velsignelse, masse folk og herlige møter. Han har også om onsdagen besøkt oss i Søgne til stor velsignelse og oppmuntring. Han er no reist vestover igjen. Her i Søgne er møtene gode. En bevegelse har funnet sted blant kirkefolket. Gjenfødelse i barnedåpen var hovedemne så motstanden er meget stor her no. Store barnedåpsforedrag i kirken i Kristiansand og i bokhandlernes vinduer florerer det av propaganda for barnedåpen. Men til Guds ære går det fulle evangelium fram i ånds og krafts

bevis. Blant pinsevennene i Vennesla i nærheten av Kristiansand er i det siste ca. 200 døpte, så det er ikke rart at motstanden er stor. Pinsestevnet og bibeluken på Svennevik var herlig velsignet. Store skarer fra fjern og nær, over 1000 var samlet til dåps-handlingen. Ca. 4500 kr. kom inn til Guds sak, det meste til hedningemisjonen og Nordland.

Har innbydelse til flere steder, så snart der gis anledning å reise. Sender min varmeste broderhilsen til alle de kjære venner ut over landet med ønsket om Herrens rike nåde og velsignelse.

Broderhilsen
Halfdan Wik.

På pilgrimsferden.

Onsdag fikk jeg anledning til å delta i et møte i Rygge. Møte holdtes hos Syver Utne. Det var ikke å vente at det skulde samles mange folk i den travle tia, men noen kom da sammen og det var «et lite godt møte» sam br. Schulstad pleide å si. En søster fra Oslo frk. Nyborg-Jensen som har tilhørt forsamlingen i «Evangeliesalen», Oslo har deltatt til velsignelse blant vennene, hørte jeg. Hun har blitt helbredet for en alvorlig sjukdom og reiser og vitner om Herrens storhet.

Torsdag deltok jeg hos vennene i Horten. De har mistet sitt lokale «Betel» som er opptatt til annet formål og møte holdtes i Blå Kors-lokalet. Ganske bra med folk og lett å vitne. Fikk denne gang herberge hos enkefru Krog og min sønn, som var med denne tur, og jeg følte det så hjemlig og godt der.

Fredag og lørdag var vi i Oslo og fredag kveld gikk vi i «Filadelfia» hvor det var ungdomsmøte. Hjelpesforstander Deila i «Salem» talte. Undertegnede ble også oppfordret til å si noe. Br. Orlien ledet møte.

Søndag var det møte hos Oskar Karlsen, Skjeberg i anledning hans 70 års dag. Flere venner var møtt fram og ga ham minneord og sang og musikk lød utover i det vakre sømmervær som ble avbrutt av et par regnbyger som tvang oss inn i hjemmet.

Eivind Sørensen deltok på misjonsmøte mandag 10. juli. Sommertiden gjør seg gjeldende no. Det blir lite folk på møtene.

Onsdag hadde forsamlingen laget

istand til fest i anledning min 50 års dag. Enda mange av menigheten er bortreist på ferie og flere er opptatt i arbeidet var mange møtt fram og det ble en riktig god stund. Forstander Axel Nilssen fra Filadelfia og forstanderne Arvid Bustgaard og S. Ombergli fra Fredrikstad og O. Karlsen med mange flere talte Guds ord. Det innløp telegrammer fra mange steder i landet og hilsninger både fra fjern og nær.

Jeg tenkte ikke noen skulde få vite om dagen engang, men så fikk br. Trøber vite det og tok det inn i «De unges Blad» og da jeg kom i trykkeriet så var det også tatt inn i «Røsten». Det var oppmuntrende å møte så megen deltakelse og hjertelig takk alle sammen. Det sto i «Røsten» at jeg er født i Tune, men det er i Borge jeg er født. Min far var fra Tune og vi flyttet dit da jeg var 7—8 års alderen og jeg ble oppfødd i Tune.

Vi har fått besøk av br. Alf Norlund i Misjonshuset. Fredag 14. juli deltok han på Greåker.

Søndag var det stevne på kommunelokalet i Varteig. Det var mange folk. To overga seg til Gud.

G. I.

Stevne i Varteig.

Søndag 16. juli holdtes stevne på kommunelokalet i Varteig. Fra Fredrikstad kom en flokk på ca. 80 stykker. Fra Sarpsborg og bygdene omkring kom også mange.

Første møte var kl. 1. Alf Norlund og Erik Lunde talte.

Neste møte holdtes kl. 5. A. Bustgård, G. Iversen m. flere talte. Budskap i tunger og tyding kom fram. Musikkvennene spilte og sang hele dagen. To sjeler overga seg til Gud.

Utsettelse er farlig.

Den største feiltagelse jeg har gjort i mitt liv, var den gang jeg ble folk tenke over frelsesspørsmålet og komme tilbake neste søndag og fortelle meg hva de hadde til hensikt å gjøre. Innen neste søndag hadde det store brann ødelagt Chicago. Fra den stund av har jeg aldri våget å gjøre en forsamling en uke til å tenke over spørsmålet. Hvis de gikk fortapt, vil de de anklage meg på dommens dag.

Moody.

KORSET

Til Golgatta kors jeg utstrekker min hånd,
der frelse jeg fant for min trellbundne ånd.
Synden meg tynget, jeg sukket og bad,
ved Golgata kors hver en lenke falt av.

Golgatta kors du midtpunktet er,
frelse og fred du bringer enhver.
Hva ingen kan gjøre det korset formår,
her syndere alle forlatelse får.

Stormene raste og bølgene slog,
hen i mot korset, — knuse til jord.
Satan og helvedes makter de stred,
men mannen på korset den seirende ble.

Mørk er den stunden før Kristus dør,
solen formørkes og Jesus ber:
«Hvorfor min Gud du forlatt meg dog har?»
Guds sønn fikk føle hva helvede var.

«Klippene revnet», o, hvilken ve,
«jorden den skjelver», hva vil no skje.
Kampen utkjempes, der høres et rop:
«Det er fullbrakt», o, salige håp.

Graven besegles og voktes så vel,
regner ei med Jesus Guds sønn.
Underet det skjer, den døde står opp,
påskedagsmorgen gir sorgende håp.

Den første og siste er Jesus Krist,
var død, men er levende i evighet.
Han seier vant over død, over grav,
og plassen ved Faderens trone no har.

Jeg rekker min hånd i mot korstreet ut,
jeg bøyer meg ned og tilbeder min Gud.
Takker for Golgatakorset, — — —
Takker for smerten du led.

Rolf Westlie.

og sjelen våkner i Guds morgenglød!
Bange for det?

(«Den u. venn»).

Til de skadelidte i Bergen

Mottatt ved br. G. Iversen, Sarps-
borg til skadelidte i Bergen:
Joh. Lia, Bredholt kr. 10.00
Venner ved Gol « 90.00
Venner ved Alvdal « 60.00

Kr. 160.00

Bergen 5. juli 1944.

G. A. Lexander,
kasserer.

Til Karl Grønnet

med ønske om Guds velsignelse kr. 10.00.
En ukjent søster.

Ale de innkomne beløp er no sendt br.
Grønnet og vi anser innsamlingen avsluttet.
Det har vært gilt å se den store tilslutning
som oppropet fikk og Gud vil lønne hver en-
kelt. Det var til stor hjelp for br. Grønnet.
Han er no frisk igjen og er i virksomhet.

Broderhilsen G. Iversen.

Evangelist søkes.

Vennene i Brandbu ønsker en evan-
gelist som kunne stå på stedet en
tid. Vedkommende må bu på lokalet
og stelle seg selv. Helst en som kan
spille og synge. Vedkommende må
enten være kjent eller ha anbefal-
ingsskrivelse fra kjente brødre.

Henvendelse til: Ole Bekketien,
Røykenvik.

Evig liv.

Moody innledet sin selvbiografi
med følgende ord:

En dag vil De lese i avisene at D.
L. Moody er død. Men tro ikke et
ord av det! For i den stund vil jeg
være mer levende enn jeg er no. Jeg
har bare gått høyere opp, det er det
hele, — ut av denne gamle hytte til
et udødelighetens hus, og får et le-
geme som døden ikke når, som syn-
den ikke kan røre, et legeme som er
lik hans herlighets legeme.

Jeg er født i kjødet 1837. — Jeg
ble født i Ånden i 1856. Det som er
født av kjød, må dø. Det som er født
av Anden, vil leve for evig.

Bange — for hva?

Den danske prest Hjorth Lange
forteller i «Det nye år» om en gan-
g ung misjonær som under kom-
munistopptøyene i Kina for noen år
ble fanget av kommunistene og
etter noen dagers forløp skutt.
Mens han satt fanget, fikk han
fort for sin død smuglet ut noen vers
og hilsen til sine venner. Og disse
versene lyder så:

Bange — for hva?

Å se den Herre stå for tronens fot
som kjøpte meg fra trelldom med sitt
blod?

Å høre hans: «Vel gjort, min tjener
god»

— bange for det?

Bange — for hva?

Et glimt, et knall, et gjennomboret
bryst,

et sår likt det hvormed jeg ble for-
løst,

og etter mørket himlens lys og trøst

— bange for det?

Bange — for hva?

La stenet mark kun farges purpurrod
blott Kristus herliggjøres ved min
død.

Bange — for hva?

Merke aftenfreden lys og blid
oppes om sjelen etter livsens strid?
Gå fra smerte til fullkommen fred -
bange for det?

Misjon og trengsel.

Det var i fangenskapet i Babel at frelsesuniversalismen kom til gjenombrudd. Det var der tanken om Guds rike som et rike for alle folk og slekter ble født.

Slik er det når vi ser *bakover*. Og ser vi *framover*, er det likedan. «Deretter så jeg,» skriver Johannes, «og se, en stor skare, som ingen kunde telle, av alle ætter og stammer og folk og tunges, som sto for tronen og for Lammet. . . . Og en av de eldste tok til orde og sa til meg: Dette er de som kommer ut av den store trengsel. . . .»

Misjon og trengsel hører sammen. Det er Skriftens vitnesbyrd. Og historien og erfaringene sier det samme. Som de to første hedningemisjonærene sa til de hedningekristne i Lille-Asia: «Vi må gå inn i Guds rike gjennom mange trengsler.» (Ap. gj. 14, 22).

Det er dem som hevder at verdensmisjonen etter denne krig vil oppleve en storhetstid som aldri før. En overdreven optimisme gjør seg til dels gjeldende i denne forbindelse. Vårt arbeid vil nok også i årene som kommer, stå i trengselens tegn. Så lenge vi lever i en verden under syndens og dødens lov, en verden som ligger i det onde — vil det være dårskap å regne med noe annet.

Verdensmisjonens framtidsutsikter er menneskelig talt *ikke* lyse. Men nettopp derfor *er* de lyse! Trengselen er for Guds folk en tuktemester til tro. Og tro er å sjalte ut seg selv. Tro er å slippe Gud til. Og hvor Gud slipper til, der skjer det under. For alt er mulig for Gud.

Vår Herre og Frelser lovte ikke sine disipler suksess og seier. Tvertimot! Men han lovte å være med dem. Dette løfte gjeller også oss. Og det er alt vi trenger. Med Kristus er vi uovervinnelige — trass i trengsel og avmakt.

Kristus lovte å være med sin kirke. Og han lovte å komme igjen. Som Ronald Fangen synger i misjonskantaten:

Å hellig håp! Å sanne, sikre løfte
fra ham som aldri skifter sinn og art.
Er natten lang, er kampen full av kvaler —
som morgenstjernen lyser løftet klart.
Det er Guds eget ord: Du skal ha trengsel,
men kjemp frimodig, — se jeg kommer
snart!

(t. i «Norsk Misjonstidende»).

Guds barn.

I er alle Guds barn ved troen på Kristus Jesus. Gal. 3, 26.

Gud er far til alle sine barn. Du som har liten tro, har ofte sagt: Akk om jeg hadde slikt mot som Behjertet i pilgrimsvandringen og kunde bruke sverdet og være så modig som han. Men akk, jeg snubler over hvert strå, og bare en skygge gjør meg redd. Hør her, du lite troende. Behjertet var Guds barn og så er du. Behjertet var slett ikke mer Guds barn enn du er. Peter og Paulus var blant Herrens ypperste apostler, men de tilhørte Guds familie, det samme gjør også du. Den svake kristne er like meget Guds barn som den sterke. De er alle født av Gud. Alle navnene er i familiefortegnelsen. Den ene kan være mer begavet enn den andre, men den himmelske far har det samme ømme hjertelag til alle. Den ene kan gjøre større gjerninger enn den andre til Guds ære, men han hvis navn er det minste i Guds rike, er like meget Guds barn som den som står blant de mektige menn blant kongene på jorden. La dette oppmuntre og trøste oss når vi kommer til Gud og sier *Fader*.

Men som vi henter trøst ved å vite dette må vi ikke være tilfreds med en svak tro, men be som disiplene for dum: Herre, forøk oss troen. Hvor svak vår tro enn kan være, hvis det bare er *virkelig* tro på Kristus, skal vi dog nå himmelen til sist. Men vi ærer ikke Herren meget på vår pilgrimsferd, og heller ikke skal vi ha stor fred og glede uten en fast tro på Gud. Hvis du vil leve til Herrens ære og være lykkelig i hans tjeneste, så søk å bli fylt med barneskapets ånd og bli mer og mer fylt av den kjærlighet som driver frykten ut.

C. H. Spurgeon.

Din frelser.

La engang din Frelser være den han er, nemlig den evige ubegriplige barmhjertigheten som ikke engang kunne tåle at folket i ørkenen hungret, eller at en mann hadde en visnet hånd. Hvor meget mindre kan han da tåle at din sjel er i nød og fare, uten at han skulle gjøre noe for å hjelpe, når han dog er kommet til verden egentlig for å frelse sjeler.

Rosenius.

Stevne i Sarpsborg.

Søndag 20. august holdes vennestevne i Misjonshuset, Sarpsborg. Møtet kl. 10.30, 3 og 6. Flere predikantene deltar.

Sangen som har sin opprinnelse i en drøm.

Forfatterinnen, Eliza Edmunda Hevitt, Philadelphia, Amerika, tilhørte kalvinistisk presbyteriankirke. Under en langvarig sjukdom begynte hun å skrive sanger, i alt 1500. En av de mest kjente og skattede er nr. 465 i Ev. B.:

Jeg i tankene står,
der hvor Jordanen går,
og ser over mot heimlandets bredd,
Men jeg undrer meg på
om jeg stjerner skal få
i min krone når solen går ned.

Kor:

Skal min krone av gull
utav stjerner bli full
i min aften når solen går ned,
Mon jeg stjerner skal få,
når jeg kronen tar på
i den evige himmelske stad?

Den er oversatt av J. Dahløf, i sin tid organist og sangleder i Betlehem, Oslo. Forfatterinnen drømte at hun kom til himlen. Englen viste henne omkring så hun fikk se all dens herlighet. I et rom fikk hun se en hel del strålende kroner i forskjellige størrelser og utseende. Enkelte var fulle av strålende juveler, andre hadde ingen juveler. Hun spurte hvordan de ingen juveler. Hun spurte hvordan de ingen juveler, og fikk til svar, at de var frelstes nådeløse. Hun spurte hvorfor noen bar så veldig strålende, andre mindre, og noen ingen juveler. Englen svarte: «Hver juvel vitner om en sjel som er vunn for Jesus». Forundret og unnselig spurte hun: Hvor er min krone? Han pekte på en som ingen juveler hadde og sa: Det er din krone, men du har du tid til å samle juveler til den! Veldig berørt av drømmen og englens ord fikk hun inspirasjon til en særlig plass i søndagsskolen, hvor hun til sine tider hadde en klasse på opptil 200. Hun var også medarbeider i et blad for søndagsskolelærere. Hun holdt også misjonsforedrag. Således søkte hun å samle stjerner til sin krone.

Aug. Abel i «Misjonsbladet»